

Αναίρεση που άσκησε στις 27 Μαΐου 2013 η Ευρωπαϊκή Επιτροπή κατά της αποφάσεως που εξέδωσε το Γενικό Δικαστήριο (όγδοο τμήμα τμήμα) στις 14 Μαρτίου 2013 στην υπόθεση T-587/08, Fresh Del Monte Produce, Inc. κατά Επιτροπής

(Υπόθεση C-294/13 P P)

(2013/C 252/28)

Γλώσσα διαδικασίας: η αγγλική

Διάδικοι

Ανααιρεσείουσα: Ευρωπαϊκή Επιτροπή (εκπρόσωποι: A. Biolan, M. Kellerbauer, P.J.O. Van Nuffel)

Αντίδικοι κατ' αναίρεση: Fresh Del Monte Produce, Inc., Internationale Fruchthandels Gesellschaft Weichert GmbH & Co. KG

Αιτήματα της ανααιρεσείουσας

Η ανααιρεσείουσα ζητεί από το Δικαστήριο:

- να αναιρέσει το πρώτο σημείο του διατακτικού της αποφάσεως του Γενικού Δικαστηρίου της 14ης Μαρτίου 2013 στην υπόθεση T-587/08, Fresh Del Monte Produce Inc. κατά Επιτροπής,
- να αποφανθεί οριστικώς επί της διαφοράς, ορίζοντας το ποσό του προστίμου για τη Fresh Del Monte Produce Inc. σε 9 800 000 ευρώ,
- να καταδικάσει τη Fresh Del Monte Produce Inc. στα δικαστικά έξοδα της ανααιρετικής δίκης, καθώς και το μέρος των δικαστικών εξόδων της δίκης ενώπιον του Γενικού Δικαστηρίου που θεωρεί εύλογο.

Λόγοι αναίρεσεως και κύρια επιχειρήματα

Η Επιτροπή προβάλλει ότι το Γενικό Δικαστήριο παρέβη το άρθρο 23 του κανονισμού 1/2003 του Συμβουλίου, της 16ης Δεκεμβρίου 2002, για την εφαρμογή των κανόνων ανταγωνισμού που προβλέπονται στα άρθρα 81 και 82 της συνθήκης ⁽¹⁾, σε συνδυασμό με την Ανακοίνωση της Επιτροπής σχετικά με τη μη επιβολή και τη μείωση των προστίμων σε περιπτώσεις συμπράξεων (καρτέλ) ⁽²⁾ και την αρχή της αποτελεσματικής εφαρμογής των άρθρων 101 και 102 ΣΛΕΕ, δεχόμενο ότι τα στοιχεία που προσκομίστηκαν στην Επιτροπή, σε απάντηση αιτήσεως προσκομίσεως πληροφοριακών στοιχείων, πρέπει να συνεκτιμηθούν προς μείωση του προστίμου, επειδή συνιστούν οικειοδελή συνεργασία που διευκόλυνε την έρευνα της Επιτροπής.

Επικουρικώς, η Επιτροπή προβάλλει ότι το Γενικό Δικαστήριο παρέβη το άρθρο 23 του κανονισμού 1/2003 και παραβίασε την υποχρέωση αιτιολογήσεως, διότι μείωσε το πρόστιμο που επιβλήθηκε στη Del Monte λόγω συνεργασίας της Weicherts κατά τη διοικητική διαδικασία, παρά το γεγονός ότι οι Del Monte και

Weichert δεν αποτελούσαν πλέον τμήμα της ίδιας επιχειρήσεως όταν η Weichert φέρεται να συνεργάστηκε με την Επιτροπή.

⁽¹⁾ ΕΕ L 1, σ. 1.

⁽²⁾ ΕΕ C 45, σ. 3.

Αναίρεση που άσκησε στις 3 Ιουνίου 2013 η Ευρωπαϊκή Επιτροπή κατά της αποφάσεως που εξέδωσε το Γενικό Δικαστήριο (πέμπτο τμήμα) στις 20 Μαρτίου 2013 στην υπόθεση T-92/11, Jørgen Andersen κατά Ευρωπαϊκής Επιτροπής

(Υπόθεση C-303/13 P)

(2013/C 252/29)

Γλώσσα διαδικασίας: η αγγλική

Διάδικοι

Ανααιρεσείουσα: Ευρωπαϊκή Επιτροπή (εκπρόσωποι: L. Armati, T. Maxian Rusche)

Αντίδικοι κατ' αναίρεση: Jørgen Andersen, Βασίλειο της Δανίας, Danske Statsbaner (DSB)

Αιτήματα της ανααιρεσείουσας

Η ανααιρεσείουσα ζητεί από το Δικαστήριο:

- να αναιρέσει την απόφαση του Γενικού Δικαστηρίου (πέμπτο τμήμα) της 20ής Μαρτίου 2013, η οποία κοινοποιήθηκε στην Επιτροπή στις 22 Μαρτίου 2013, επί της υποθέσεως T-92/11, Jørgen Andersen κατά Ευρωπαϊκής Επιτροπής,
 - να απορρίψει την προσφυγή ακυρώσεως κατά της αποφάσεως 2011/3/ΕΕ ⁽¹⁾ της 24ης Φεβρουαρίου 2010 της Επιτροπής σχετικά με τις συμβάσεις παροχής υπηρεσίας δημοσίων μεταφορών μεταξύ του υπουργείου μεταφορών της Δανίας και της Danske Statsbaner [κρατική ενίσχυση C 41/08 (πρώην NN 35/08)], και
 - να καταδικάσει τον προσφεύγοντα του πρώτου βαθμού στα δικαστικά έξοδα,
- επικουρικώς,
- να κρίνει αβάσιμο τον τρίτο λόγο ακυρώσεως που προβλήθηκε στον πρώτο βαθμό και να αναπέμψει την υπόθεση στο Γενικό Δικαστήριο προκειμένου να εξεταστούν ο πρώτος και ο δεύτερος λόγος ακυρώσεως που προβλήθηκαν στον πρώτο βαθμό,
 - να επιφυλαχθεί ως προς τα δικαστικά έξοδα του πρώτου και του δεύτερου βαθμού.

Λόγοι αναίρεσεως και κύρια επιχειρήματα

Η Επιτροπή προβάλλει ένα και μόνο λόγο αναίρεσεως, ήτοι την παράβαση των άρθρων 108, παράγραφοι 2 και 3, 288 και 297, παράγραφος 1 ΣΛΕΕ, επειδή το Γενικό Δικαστήριο έκρινε ότι η Επιτροπή εφάρμοσε τον κανονισμό 1370/2007 ⁽²⁾ αναδρομικά.

Η Επιτροπή εκτιμά ότι η αξιολόγηση της επίδικης κρατικής ενισχύσεως βάσει του κανονισμού (ΕΚ) 1370/2007 δεν είχε ως συνέπεια την αναδρομική εφαρμογή του αλλά συνάδει προς την αρχή της άμεσης εφαρμογής, βάσει της οποίας διάταξη του δικαίου της Ένωσης εφαρμόζεται από την έναρξη ισχύος της επί των μελλοντικών αποτελεσμάτων καταστάσεως η οποία ανέκυψε υπό την ισχύ του προγενέστερου κανόνα.

Η νομολογία του Δικαστηρίου της Ευρωπαϊκής Ένωσης διακρίνει, αναφορικά με την αναδρομικότητα, μεταξύ οριστικά διαμορφωμένης έννομης καταστάσεως (επί της οποίας ο νέος κανόνας δεν εφαρμόζεται) και μη οριστικώς διαμορφωμένων καταστάσεων οι οποίες ανεφύησαν μεν υπό την ισχύ του παλαιού κανόνα, αλλά η διαμόρφωσή τους συνεχίζεται (επί των οποίων εφαρμόζεται ο νέος κανόνας).

Η Επιτροπή εκτιμά ότι το Γενικό Δικαστήριο υπέπεσε σε πλάνη περί το δίκαιο κρίνοντας ότι κρατική ενίσχυση που χορηγήθηκε από κράτος μέλος κατά παράβαση της υποχρεώσεως ενημερώσεως και της υποχρεώσεως standstill αποτελεί οριστικά διαμορφωμένη έννομη κατάσταση και όχι προσωρινή. Προκύπτει από τη νομοθεσία και τη νομολογία περί ανακτήσεως παράνομης κρατικής ενισχύσεως ότι ο δικαιούχος τέτοιας ενισχύσεως δεν δύναται να θεωρηθεί ότι την έλαβε οριστικά πριν η Επιτροπή την εγκρίνει και οριστικοποιηθεί η σχετική εγκριτική απόφαση. Λαμβανομένου υπόψη του υποχρεωτικού χαρακτήρα του ελέγχου των κρατικών ενισχύσεων από την Επιτροπή βάσει του άρθρου 108 ΣΛΕΕ οι επιχειρήσεις που έχουν λάβει κρατική ενίσχυση δεν μπορούν να έχουν, καταρχήν, δικαιολογημένη προσδοκία ότι η ενίσχυση συμβιβάζεται με το δίκαιο της Ένωσης παρά μόνο εάν χορηγήθηκε κατόπιν τηρήσεως της διαδικασίας που προβλέπεται στο εν λόγω άρθρο.

Τέλος, η Επιτροπή επισημαίνει επίσης ότι η προσβαλλόμενη απόφαση αντιφάσκει προφανώς και ευθέως προς την προγενέστερη νομολογία του Δικαστηρίου επί του ίδιου ζητήματος.

(¹) ΕΕ L 7, σ. 1.

(²) Κανονισμός (ΕΚ) 1370/2007 του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου, της 23ης Οκτωβρίου 2007, για τις δημόσιες επιβατικές σιδηροδρομικές και οδικές μεταφορές και την κατάργηση των κανονισμών του Συμβουλίου (ΕΟΚ) 1191/69 και (ΕΟΚ) 1107/70 (ΕΕ L 315, σ. 1).

Αίτηση προδικαστικής αποφάσεως, την οποία υπέβαλε το Rechtbank van eerste aanleg te Brussel (Βέλγιο) στις 4 Ιουνίου 2013 — LVP NV κατά Belgische Staat

(Υπόθεση C-306/13)

(2013/C 252/30)

Γλώσσα διαδικασίας: η ολλανδική

Αιτούν δικαστήριο

Rechtbank van eerste aanleg te Brussel

Διάδικοι στην υπόθεση της κύριας δίκης

Ενάγουσα: LVP NV

Εναγόμενος: Belgische Staat

Προδικαστικό ερώτημα

Συνοστά ο κανονισμός (ΕΚ) 1964/2005 του Συμβουλίου, της 29ης Νοεμβρίου 2005, σχετικά με τους δασμούς για τις μπανάνες (ΕΕ L 316, σ. 1), όπως εφαρμόστηκε από την Ευρωπαϊκή Ένωση κατά την περίοδο από την 1η Ιανουαρίου 2006 έως και τις 15 Δεκεμβρίου 2009, παράβαση των άρθρων I, XIII, παράγραφοι 1 και 2, στοιχείο d, XXVIII και/ή οποιουδήποτε άλλου εφαρμοστέου άρθρου της GATT 1994, χωριστά ή από κοινού, επειδή επέβαλε εισαγωγικό δασμό 176 ευρώ ανά τόνο για μπανάνες (κωδικός ΣΟ 0803 00 19), σε αντίθεση με τις παραχωρήσεις τις οποίες η ΕΚ διαπραγματεύθηκε για μπανάνες, πριν εν προκειμένω επιτευχθεί κατόπιν διαπραγματεύσεων νέα συμφωνία στο πλαίσιο του ΠΟΕ;

Αίτηση προδικαστικής αποφάσεως, την οποία υπέβαλε το Centrale Raad van Beroep (Κάτω Χώρες) στις 7 Ιουνίου 2013 — O. Tümer κατά Raad van bestuur van het Uitvoeringsinstituut werknemersverzekeringen

(Υπόθεση C-311/13)

(2013/C 252/31)

Γλώσσα διαδικασίας: η ολλανδική

Αιτούν δικαστήριο

Centrale Raad van Beroep

Διάδικοι στην υπόθεση της κύριας δίκης

Εφεσείων: O. Tümer

Εφεσίβλητο: Raad van bestuur van het Uitvoeringsinstituut werknemersverzekeringen

Προδικαστικό ερώτημα

Πρέπει, λαμβανομένης υπόψη επίσης της νομικής της βάσεως η οποία είναι το άρθρο 137, παράγραφος 2, ΣΕΚ (νυν άρθρο 153, παράγραφος 2, ΣΛΕΕ), η οδηγία περί αφερεγγυότητας (¹), και ειδικότερα τα άρθρα της 2, 3 και 4, να ερμηνευθεί κατά τέτοιον τρόπο ώστε να είναι ασύμβατη με αυτήν μια εθνική ρύθμιση, όπως τα άρθρα 3, παράγραφος 3, και 61 του WW, βάσει της οποίας ένας αλλοδαπός, που είναι υπήκοος τρίτης χώρας και δεν έχει νόμιμη διαμονή στις Κάτω Χώρες κατά την έννοια του άρθρου 8, στοιχεία a έως και e και l, του Vreemdelingenwet 2000, δεν θεωρείται μισθωτός, επίσης σε μια περίπτωση όπως αυτή του εφεσεϊόντος ο οποίος έχει ζητήσει παροχή αφερεγγυότητας, αλλά κατά το αστικό δίκαιο πρέπει να θεωρηθεί μισθωτός και πληροί τις λοιπές προϋποθέσεις για τη χορήγηση της παροχής αυτής;

(¹) Οδηγία 2008/94/ΕΚ του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου, της 22ας Οκτωβρίου 2008, περί προστασίας των μισθωτών σε περίπτωση αφερεγγυότητας του εργοδότη (κωδικοποιημένη έκδοση) (ΕΕ L 283, σ. 36).